

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 412/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Michaelou Černákovou, BSc., Revolučná 870/2, Žilina, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 4C/19/2020-140 zo 16. novembra 2021 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/42/2022-181 z 30. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vrátiť vec Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ v rámci podnikania pod obchodným menom [REDAKOVANÉ] ako obstarávateľ uzatvoril 23. januára 2020 s dvomi základnými školami ako objednávateľmi zmluvy o obstarávaní služieb cestovného ruchu pre skupinovú klientelu, ktorými sa zaviazal obstarat' zájazd v dohodnutom termíne (3. – 9. jún 2020) s dohodnutým rozsahom. Objednávateľia v ten istý deň zaplatili prvú splátku ceny zájazdov (4 500 eur) a 25. februára 2020 vložili na účet

sťažovateľa ďalších 5 100 eur. Objednávateľa 2. apríla 2020 požiadali sťažovateľa o vrátenie zaplatených súm, na čo ich on vyzval, aby písomne zrušili zájazd alebo aby uhradili doplatok za cenu zájazdu. Objednávateľa však ani do 28. apríla 2020, čo bolo dohodnutých 35 dní pred začatím zájazdu, nedoplatili cenu zájazdu, preto sťažovateľ 4. mája 2020 od zmlúv odstúpil. Objednávateľa reagovali listom z 12. mája 2020, v ktorom odstúpili od zmlúv podľa § 21 ods. 2 zákona č. 170/2018 Z. z. o zájazdoch, spojených službách cestovného ruchu, niektorých podmienkach podnikania v cestovnom ruchu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 170/2018 Z. z.“), a to z dôvodu epidémie COVID-19. Zároveň vyzvali sťažovateľa na vrátenie plnení, ktoré mu poskytl, v lehote podľa § 21 ods. 4 zákona č. 170/2018 Z. z., teda bezodkladne, najneskôr však do 14 dní. Sťažovateľ poskytnuté plnenia nevrátil, preto objednávateľa podali proti nemu 9. júla 2020 žalobu o zaplatenie 9 600 eur s príslušenstvom.

3. Objednávateľa ako žalobcovia 27. septembra 2021 zobrali svoju žalobu späť v celom rozsahu, keďže im sťažovateľ 10. septembra 2021 zaplatil žalovanú istinu v plnom rozsahu a pokračovanie konania iba v časti zanedbateľného príslušenstva nepovažovali za hospodárne. Okresný súd napadnutým uznesením konanie o žalobe zastavil a žalobcom priznal voči sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo záveru, že zastavenie konania procesne zaviniť sťažovateľ, pretože žalobcovia preukázali, že žalobu zobrali späť pre správanie sťažovateľa, keďže ten uhradil žalovanú istinu.

4. Sťažovateľ v podanom odvolaní navrhol Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“), aby napadnuté rozhodnutie zrušil a meritórne rozhodol tak, že žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietne a rozhodne o trovách konania. Uviedol, že v priebehu celého konania produkoval hmotnoprávnu i procesnoprávnu obranu, dôvodiac, že podaná žaloba je nedôvodná a predčasná. Tvrdil, že splatnosť pohľadávok žalobcov nastala *ex lege* až 14. septembra 2021 (ako to vyplýva z § 33a ods. 9 zákona č. 170/2018 Z. z. v znení účinnom od 29. mája 2020), a preto tieto pohľadávky uhradil žalobcom až v čase ich splatnosti. Sťažovateľ tvrdil, že dané konanie nemožno ukončiť zastavením bez toho, aby sa súd hmotnoprávne vysporiadal s jeho argumentáciou po meritórnej stránke. Namietal právne nesprávne rozhodnutie okresného súdu, keďže sa tento nezaoberal dôvodmi plnenia sťažovateľa a v nadväznosti na to nesprávne rozhodol aj o trovách konania. Ďalej v odvolaní tvrdil, že okresný súd mal meritórne posúdiť dôvodnosť podanej žaloby a dospieť by k záveru, že procesne nezaviniť zastavenie konania. Práve žalobcovia sa podanou žalobou domáhali plnenia nesplatennej pohľadávky, a teda zaviniť zastavenie konania, pričom žalobcovia uznali, že pre splatnosť je rozhodujúci dátum ustanovený v § 33a ods. 9 zákona č. 170/2018 Z. z.

5. Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu a žalobcom priznal voči sťažovateľovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Zdôraznil, že strany sporu vo svojich vyjadreniach nespochybnili vzniknutú pohľadávku žalobcov, spornou bola jej splatnosť. Sťažovateľ žiadal aplikovať § 33a ods. 9 zákona č. 170/2018 Z. z. v dôsledku vzniknutej mimoriadnej situácie z dôvodu ochorenia COVID-19. Žalobcovia odmietali aplikáciu uvedeného ustanovenia z dôvodu personálnej pôsobnosti a tvrdili, že zo strany sťažovateľa došlo k odstúpeniu od zmluvy z 23. januára 2020 už skôr, pričom žalobcovia taktiež prejavili vôľu zmluvu ukončiť. Za vzniknutej situácie bol krajský súd toho názoru, že pre rozhodnutie v merite veci by bolo potrebné vykonať dokazovanie o tom, kedy nastala

splatnosť pohľadávky žalobcov, pretože z tvrdení strán sporu a údajov v spise v čase späťvzatia žaloby nebolo možné konštatovať, že splatnosť uplatnenej pohľadávky žalobcov v čase podania žaloby nenastala, že žaloba bola neopodstatnená.

III.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ aj v ústavnej sťažnosti argumentuje predčasnosťou a nedôvodnosťou žaloby. Dodáva, že na konštatovanie tohto záveru súdy nemuseli vykonávať dokazovanie. Postačovalo právne posúdenie, ktoré však všeobecné súdy nevykonali. Niet pochybností, že splatnosť žalovanej pohľadávky nastala v zmysle § 33a ods. 9 zákona č. 170/2018 Z. z. až 14. septembra 2021.

7. Odkazujúc na dôvodovú správu k novele zákona č. 170/2018 Z. z. účinnej od 29. mája 2020, sťažovateľ argumentuje, že novela sledovala, aby po odstúpení od zmlúv o zájazdoch bola poskytnutá cestujúcemu a aj cestovnej kancelárii najskôr alternatíva v podobe náhradného zájazdu a v prípade nevyužitia tejto alternatívy predĺženie lehoty na vrátenie plnení zo zrušenej zmluvy pre cestovné kancelárie, ktoré boli pandémiou rovnako negatívne postihnuté. Tým zákonodarca sledoval cieľ, aby sa v dôsledku pandémie COVID-19 nezlikvidoval cestovný ruch a cestovné kancelárie. Neaplikovaním prechodného § 33a zákona č. 170/2018 Z. z. všeobecné súdy v predmetnom prípade popreli význam prijatej novely.

8. Podľa sťažovateľa postupom všeobecných súdov v jeho veci sa vytvoril veľmi nebezpečný precedens, kedy všeobecné súdy prakticky pripustili, aby žalobcovia podávali *en bloc* predčasné žaloby, domáhajúc sa zaplataenia ešte nespliatných pohľadávok, v princípe dokonca „zarábajúc“ na priznaných trovách, ak súdne konanie nebude skončené skôr, ako nastane splatnosť žalovanej pohľadávky, pretože žalobcovia vedia, že žalovaný bude musieť napokon tak či tak plniť, v súlade so zákonom. Každý subjekt by sa potom mohol obohacovať podávaním predčasných žalôb o zaplataenie dôvodných, avšak ešte nespliatných pohľadávok, ak by sa súd nevysporiadal s právnym posúdením ohľadne spliatnosti žalovanej pohľadávky, a tým s dôvodnosťou podanej žaloby, ale postupoval by rýdzo procesne a konanie iba zastavil. S touto argumentáciou sťažovateľa sa krajský súd v napadnutom uznesení nevysporiadal, preto je jeho rozhodnutie arbitrárne a pre absenciu riadneho odôvodnenia a vysporiadania sa s relevantnou, zásadnou skutočnosťou, porušujúce aj právo na spravodlivý proces.

9. Procesné zastavenie konania nezavinil sťažovateľ, pretože plnil žalobcom, ale boli to práve žalobcovia, ktorí sa domáhali podanou žalobou o plnenie nespliatnej pohľadávky a po zaplataení žalovanej istiny v lehote spliatnosti využili svoje dispozičné právo a žalobu v celom rozsahu zobrali späť, hoci sťažovateľ zaplatil iba istinu, a nie aj žalované príslušenstvo. Aj z uvedeného vyplýva, že to boli práve žalobcovia, ktorí zavinili samotné konanie. Žalobcovia žalovali nielen istinu, ale aj príslušenstvo, ktoré sťažovateľ neuhradil, a s touto skutočnosťou sa všeobecné súdy vôbec nezaoberali, nijako sa v rozhodnutí o trovách s ňou nevysporiadali a do ich rozhodnutia o trovách nebola ani nijako premietnutá.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Účelom predbežného prerokovania je predovšetkým posúdenie splnenia procesných podmienok nevyhnutných pre meritórne rozhodnutie o ústavnej sťažnosti, ako aj eliminácia zjavne neopodstatnených ústavných sťažností z ďalšieho procesného postupu ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

IV.1. K uzneseniu okresného súdu:

11. Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd nemá právomoc preskúmať predmetné uznesenie, keďže ho už preskúmal na základe odvolania sťažovateľa krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

IV.2. K uzneseniu krajského súdu:

12. Ústavný súd z dôvodov ústavnej sťažnosti zistil, že sťažovateľ prednáša dva okruhy dôvodov. Prvý sa viaže na nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s precedentnými rizikami plynúcimi z uznesenia okresného súdu, ako ani s významom skutočnosti, že sťažovateľ uhradil len istinu, nie príslušenstvo.

13. Pre ústavný súd je rozhodujúce, že v nedostatočnom odôvodnení ústavnej sťažnosti vidí sťažovateľ porušenie práva na spravodlivý proces. Ustanovenie § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) totiž zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegationis iustitiae* [odmietnutia spravodlivosti; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6Cdo/155/2017 z 25. októbra 2017]. Porušenia práva na spravodlivý súdny proces, od ktorého sa odvíja prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, sa teda súd môže dopustiť aj tým spôsobom, že poruší právo strany sporu na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

14. Problematika prípustnosti dovolania v otázke náhrady trov konania bola ustálená uznesením č. k. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270).

15. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (bod 19 uvedeného judikátu, ktorý je zároveň súčasťou publikovanej právnej vety).

16. Z uvedených dôvodov námietka nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, spôsobujúca podľa sťažovateľovho presvedčenia porušenie jeho práva na spravodlivý proces, mala byť v zmysle citovanej právnej úpravy a ustálenej judikatúry predložená najvyššiemu súdu v rámci podaného dovolania, ktoré predstavovalo za danej situácie a obsahu námietok účinný prostriedok nápravy. Sťažovateľ netvrdí ani nepreukazuje, že by dovolanie podal, preto bolo v tejto časti potrebné jeho ústavnú sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Druhým dôvodom ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu je nesprávne právne posúdenie nároku na náhradu trov konania krajským súdom.

18. Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľa smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu o náhrade trov súdneho konania. Vo všeobecnosti však platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

19. V predmetnej veci však ústavný súd v napadnutom uznesení krajského súdu žiaden signál extrémneho zásahu do označených práv sťažovateľa nezistil.

20. Sťažovateľ si za východisko svojej argumentácie zvolil nevyhnutnosť aplikácie § 33 ods. 9 a 10 zákona č. 170/2018 Z. z. Ústavný súd nespochybňuje zámer novely uvedeného právneho predpisu, ktorý sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti správne identifikoval a ktorý spočíval v snahe zákonodarcu podporiť stabilitu zmluvných vzťahov uzavretých pred rozšírením epidémie COVID-19 a následne negatívne epidémiou dotknutých.

21. Podľa § 33a ods. 1 zákona č. 170/2018 Z. z. ak v dôsledku mimoriadnej situácie z dôvodu ochorenia COVID-19 v Slovenskej republike alebo obdobnej situácie v cieľovom mieste alebo v ktoromkoľvek mieste trasy zájazdu nie je možné poskytnúť cestujúcemu základné znaky služieb cestovného ruchu podľa zmluvy o zájazde, je cestovná kancelária oprávnená cestujúcemu

a) navrhnúť zmenu zmluvy o zájazde alebo

b) zaslať oznámenie o náhradnom zájazde, ak cestujúci neprijme navrhnutú zmenu zmluvy o zájazde podľa písm. a).

22. Podľa § 33a ods. 9 zákona č. 170/2018 Z. z. ak sa cestovná kancelária s cestujúcim na poskytnutí náhradného zájazdu nedohodne do 31. augusta 2021, platí, že odstúpila od zmluvy o zájazde a je povinná cestujúcemu vrátiť všetky platby, ktoré prijala na základe zmluvy o zájazde, a to bezodkladne, najneskôr však do 14. septembra 2021.

23. Podľa § 33a ods. 10 zákona č. 170/2018 Z. z. ak cestujúci alebo cestovná kancelária v čase od 12. marca 2020 do účinnosti tohto zákona od zmluvy o zájazde odstúpili podľa § 21 ods. 2 alebo ods. 3 písm. b) a cestovná kancelária na základe odstúpenia od zmluvy podľa § 21 ods. 2 alebo ods. 3 písm. b) nevrátila cestujúcemu všetky platby, ktoré na základe zmluvy o zájazde prijala, postupuje sa podľa odseku 1.

24. Špecifikom sporu medzi objednávateľmi (žalobcami) a sťažovateľom ako obstarávateľom objednaných zájazdov však bola skutočnosť (nepopieraná ani sťažovateľom), že k odstúpeniu od zmlúv pristúpil sťažovateľ v hmotnoprávnej pozícii cestovnej kancelárie 4. mája 2020. Tento termín spadá do obdobia po 12. marci 2020 a rovnako niet pochyb, že sťažovateľ nevrátil cestujúcim všetky platby, čo by viedlo k aktivácii § 33a ods. 10, a nadväzne aj § 33a ods. 1 a 9 zákona č. 170/2018 Z. z. Sťažnostná argumentácia však opomína, že sťažovateľ ako cestovná kancelária 4. mája 2020 od zmluvy neodstúpil podľa § 21 ods. 2 zákona č. 170/2018 Z. z. (ide tu o odstúpenie cestujúceho, nie cestovnej kancelárie) ani podľa § 21 ods. 3 písm. b) tohto zákona, v ktorom ide o odstúpenie cestovnej kancelárie, avšak nie z dôvodu platobnej nedisciplinovanosti objednávateľa, ale z dôvodu mimoriadnych a neodvratiteľných okolností brániacich cestovnej kancelárii plniť zmluvu o zájazde. Sám sťažovateľ v konaní na okresnom súde tvrdil, že k odstúpeniu od zmluvy pristúpil z dôvodu naplnenia hypotézy čl. 3 bodu 3.2 písm. b) v spojení s čl. 3 bodom 3.3 Všeobecných zmluvných podmienok účasti na zájazdoch cestovnej kancelárie ██████████. V odkázaných ustanoveniach je zakotvené oprávnenie cestovnej kancelárie odstúpiť od zmluvy, ak objednávateľ neuhradí najneskôr 35 dní pred začiatkom zájazdu doplatok do celkovej ceny objednaných služieb. Išlo teda o dôvod odstúpenia, ktorý § 33a ods. 10 zákona č. 170/2018 Z. z. nepredpokladal.

25. V popísaných okolnostiach je pochopiteľným právny záver krajského súdu, ktorý v napadnutom uznesení, potvrdzujúcim uznesenie okresného súdu o zastavení konania z procesných dôvodov, konštatoval, že by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie na účel vyhodnotenia, či žaloba sťažovateľov bola podaná predčasne, ako to vo svojej obrane tvrdil sťažovateľ. Zároveň správne krajský súd podotkol, že aj žalobcovia (objednávatelia) neskôr prejavili vôľu zmluvný vzťah so sťažovateľom ukončiť, čo je podporené tvrdeniami samotného sťažovateľa v konaní, keď informoval, že žalobcovia v reakcii na jeho odstúpenie od zmluvy v ich liste z 25. mája 2020 taktiež od zmluvy odstúpili. Je teda zjavné, že účel novely zákona č. 170/2018 Z. z. účinnej od 29. mája 2020, na ktorom sťažovateľ vystaval svoju argumentáciu, v predmetnej veci odpadá.

V sporovom procese teda došlo k zjavnému spochybneniu sťažovateľom tvrdeného termínu splatnosti založeného na § 33a ods. 9 zákona č. 170/2018 Z. z., a to v miere, ktorá nestavia do polohy extrémnosti názor krajského súdu o potrebe ďalšieho meritórneho prejednávania veci na účel ustálenia, kedy splatnosť žalovanej pohľadávky nastala.

26. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05). Judikátorne popísaný prípad nastal aj v sťažovateľovej veci. Ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní vylúčil možnosť vyhovujúceho nálezu v prípade, ak by ústavná sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom bola prijatá na ďalšie konanie. Preto v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Berúc do úvahy evidentnú argumentačnú spätosť pri sťažovateľovom odôvodňovaní porušenia jeho základných práv a práv zaručených dohovorom i dodatkovým protokolom, záver o zjavne neopodstatnenosti sa vzťahuje na všetky práva, ktoré ako referenčné sťažovateľ označil.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júla 2022

Peter Straka
predseda senátu